

Rep.Nr.

20 M / 3252

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

1ste KAMER

BUITENGEWONE OPENBARE TERECHTZITTING VAN 9 DECEMBER 2011.

Kort geding
Tegensprekelijk
Definitief
Not. Art. 580,8°

In de zaak :

1. Mevrouw M
2. De Heer A H in eigen naam en in hun hoedanigheid van ouders van het minderjarig kind A A beiden woonst kiezend op het kantoor van Mter K. Van Bellingen, gevestigd te 1050 Brussel, Jaargetijdenlaan 54,

Appellanten, geïntimeerden op incidenteel hoger beroep,
vertegenwoordigd door Mter K. Van Bellingen, advocaat te 1050 Brussel;

Tegen :

FEDASIL, met maatschappelijke zetel gevestigd te 1000 Brussel, Kartuizerstraat, 21;

Geïntimeerde, appellant op incidenteel hoger beroep,
vertegenwoordigd door Mter S. Ishaque
loco Mter A. Detheux, advocaat te 1050 Brussel;

Na beraadslaging, velt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest :

Gelet op de stukken van rechtspleging en ondermeer op :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van de beschikking uitgesproken op tegenspraak door de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank te Brussel zetelend in kort geding op 26 oktober 2011 (A.R. nr. 11/188 C);
- het verzoekschrift tot hoger beroep ontvangen op de griffie van het Arbeidshof te Brussel op 10 november 2011;

- de besluiten neergelegd voor geïntimeerde partij ter griffie van dit Hof op 1 december 2011;
- de voorgelegde stukken;

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen op de openbare terechtzitting van 2 december 2011; Mter K. Van Bellingen legt een stuk neer. De debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak vastgesteld op heden.

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING.

Mevrouw A M en haar echtgenoot, de heer A H zijn asielzoekers van Afghaanse nationaliteit. Bij hun aankomst in België met hun zontje A A geboren te Parwan in 2010, hebben zij op 19-9-2011 een asielaanvraag ingediend bij de dienst Vreemdelingenzaken en werden zij voor opvang verwezen naar Fedasil.

Zij boden zich nog dezelfde dag bij Fedasil aan en kregen mededeling van de beslissing dat hen geen verplichte plaats van inschrijving kon worden toegewezen, gelet op de verzaadiging van het opvangnetwerk zodat er overeenkomstig artikel 11§3 van de wet geen aan hun behoeften aangepaste plaats van inschrijving beschikbaar was.

De beslissing vermeldde dat zij konden genieten van maatschappelijke dienstverlening ten laste van het O.C.M.W. van de gemeente waar ze in het wachtregister of in het vreemdelingenregister waren ingeschreven, overeenkomstig artikel 2§5 van de wet van 2-4-1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door openbare centra voor maatschappelijk welzijn, of indien ze waren ingeschreven op het adres van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, ten laste van het O.C.M.W. van de gemeente op wier grondgebied zij zich bevonden overeenkomstig artikel 1,1° van de wet van 2-4-1965, binnen de voorwaarden vastgelegd in artikel 57 van de organieke wet van 8-7-1976 betreffende de O.C.M.W.'s, of nog wanneer ze dakloos waren bij het O.C.M.W. van hun feitelijke verblijfplaats overeenkomstig artikel 2§7 van de wet van 2-4-1965.

Fedasil gaf een brief mee ter attentie van het O.C.M.W., waarin het zich beriep op de verzaadiging van het opvangnetwerk op de dag waarop appellanten zich aanboden, zodat zij op grond van de artikels 1 en 57 van de O.C.M.W.-wet van 8-7-1976 aanspraak konden maken op maatschappelijke dienstverlening vanwege het O.C.M.W.

Appellanten hebben zich, naar zij zeggen herhaaldelijk onverrichter zake aangeboden bij het O.C.M.W. te Brussel, dat telkens weigerde hun aanvraag te acteren.

Intussen hadden zij bij éézijdig verzoekschrift, neergelegd bij de arbeidsrechtbank op 27-9-2011, gesteund op uiterste hoogdringendheid, gevorderd dat de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank te Brussel in hoofdorde Fedasil zou veroordelen tot het verlenen van opvang.

Bij beschikking van 27-9-2011 werd de in hoofdorde ingestelde vordering afgewezen als onontvankelijk wegens het ontbreken van volstreekte noodzakelijkheid. De ondergeschikte vordering tot het verlenen van rechtsbijstand om te dagvaarden in kort geding werd wel ontvankelijk verklaard en ingewilligd.

Met dagvaarding van 14-10-2011 hebben appellanten een vordering ingeleid voor de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank, zetelend in kort geding.

Hun vordering beoogde de veroordeling van het agentschap Fedasil, bij een bij voorraad uitvoerbare beslissing, om hen onder te brengen in een opvangcentrum, of in een aangepaste plaats en dit onmiddellijk na de betekening van de tussen te komen beschikking en om hen hulp te verlenen zoals gedefinieerd in artikel 2,6° van de Opvangwet, op straffe van een dwangsom van 500 euro per persoon en per dag, in afwachting van een uitspraak over een identieke vordering die onverwijld aanhangig zou worden gemaakt bij de arbeidsrechtbank ten gronde, met veroordeling van Fedasil tot de kosten.

In ondergeschikte orde vorderden zij dat het O.C.M.W. te Brussel ertoe zou worden veroordeeld

-hen sociaal-financiële hulp te verlenen

-in afwachting van een definitieve woonst, hen aangepaste huisvesting toe te kennen

-hulp te bieden bij de zoektocht naar een woonst

-de huurwaarborg vooraf te betalen en de eerste maand huur

-een installatiepremie te verlenen,

Op straffe van een dwangsom van 500 euro per persoon en per dag vertraging vanaf de tussen te komen beschikking.

Het O.C.M.W. te veroordelen tot de kosten.

Met de bestreden beschikking, willigde de Voorzitter van de arbeidsrechtbank de vordering van appellanten in de mate zij in hoofdorde was ingesteld als volgt in :

Zij veroordeelde het agentschap Fedasil om eisende partij onder te brengen ofwel in een opvangcentrum, ofwel in een aangepaste plaats, onmiddellijk na de betekening van de beschikking en om hulp te verlenen zoals gedefinieerd

in artikel 2,6° van de Opvangwet op straffe van een dwangsom van 125 euro per persoon en per dag die begint te lopen vanaf de vijfde werkdag na de betekening van de beschikking en op voorwaarde dat eisende partij zich zou aanbieden bij Fedasil bij de eerste oproeping hiertoe.

Zij zegde voor recht dat eisende partij een vordering ten gronde moest inleiden voor de arbeidsrechtbank te Brussel binnen de 14 dagen na de uitspraak van de beschikking, zo niet zou deze ophouden uitwerking te hebben.

Zij verklaarde de vordering t.a.v. het O.C.M.W. van Brussel ongegrond.

De beschikking werd uitvoerbaar verklaard bij voorraad, doch werd door Fedasil niet uitgevoerd, waarna appellanten zich op 8-11-2011 opnieuw bij het O.C.M.W. te Brussel hebben aangeboden, dat hen bij beslissing van dezelfde datum terug heeft verwezen naar Fedasil daar het zich niet bevoegd achtte om hen steun te verlenen.

II. VORDERINGEN IN HOGER BEROEP.

Mevrouw A M en haar echtgenoot, de heer A H achten de bestreden beschikking niet vergaand genoeg.

Zij vorderen dat het hof deze zou hervormen en zou zeggen voor recht dat

-Fedasil wordt veroordeeld om hen onmiddellijk opvang te verlenen vanaf de betekening van de beslissing en om hen hulp te verlenen als gedefinieerd in artikel 2,6° van de Opvangwet, op straffe van een dwangsom van 500 euro per persoon en per dag die begint te lopen binnen de 24 uur na betekening van de beslissing, op voorwaarde dat zij zich aanbieden bij Fedasil na de eerste oproeping hiertoe.

-Voor recht te zeggen dat zij slechts gehouden zijn tot het inleiden van een vordering ten gronde voor de arbeidsrechtbank te Brussel, binnen de 14 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

-De beschikking uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

-Fedasil te veroordelen tot de kosten van het geding,

Fedasil stelde bij op 1-12-2011 ter griffie neergelegde conclusie hoger beroep in tegen de beschikking van 26-10-2011.

Het agentschap vordert dat het hof de vordering (van appellanten) ongegrond zou verklaren, de bestreden beschikking zou te niet doen en voor recht zou zeggen dat de beslissing van 19-9-2011 een wettige beslissing is en appellanten zich dienen te richten tot het O.C.M.W. van hun verblijfplaats.

III. BEOORDELING.

1. ONTVANKELIJKHEID.

Van de bestreden beschikking werd aan appellanten pas kennis gegeven op 9-11-2011. Het op 10-11-2011 ingestelde hoger beroep is regelmatig naar vorm en werd ingesteld binnen de wettelijke termijn. Het is derhalve ontvankelijk.

Het incidenteel hoger beroep is eveneens ontvankelijk.

2. TEN GRONDE.

URGENTIE

Overeenkomstig artikel 584, al. 1 Gerechtelijk Wetboek doet de kortgedingrechter uitspraak bij voorraad in de gevallen die hij spoedeisend acht. Hij oordeelt daarover rekening houdende met de concrete elementen van de zaak.

Er is sprake van spoed wanneer een recht ernstig is bedreigd en het uitblijven van maatregelen ter bescherming van het bedreigde recht of belang schade van een bepaalde omvang of ernstige ongemakken kan toebrengen aan de eiser en wanneer het geschil niet tijdig kan worden beslecht door de bodemrechter (Cass., 11-5-1990, Arr.Cass.1989-90,1175).

Die vereiste blijft bestaan in hoger beroep (Cass., 6-5-1991, Arr.Cass.1990-91,899; Cass., 11-5-1990, Arr.Cass. 1989-90, 1175).

Fedasil heeft de bestreden beschikking niet uitgevoerd, ook niet nadat appellanten deze hebben laten betekenen. Zij kregen evenmin hulp van het O.C.M.W. dat hen naar Fedasil doorverwees.

Zij verklaren dat zij tijdelijk opvang hebben gekregen bij de organisatie Samusocial, die hiertoe echter niet gehouden is en die opnieuw een einde wenst te stellen aan de opvang. Deze opvang is bovendien niet geschikt voor een gezin met een baby. Samusocial zou de opvang beëindigd hebben zodat ze weer op straat stonden en dan weer toegezegd in afwachting van de uitspraak van het hof.

Het hof is van oordeel dat appellanten voldoende aantonen dat hun situatie spoedeisend is. Het is niet verantwoord een gezin met een baby aan zijn lot over te laten in een dergelijke precaire situatie waarin het van de ene op de andere dag weer op straat dreigt te belanden in barre weersomstandigheden en zonder de nodige verzorging voor hun baby. Dergelijke situatie is niet in overeenstemming te brengen met het recht op een leven dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid gewaarborgd door artikels 3 en 14 van het EVRM en artikel 23 van de Grondwet.

Het is noodzakelijk dat hen onmiddellijk een behoorlijke opvang wordt verzekerd.

Appellanten hebben inmiddels een procedure ten gronde ingeleid bij de arbeidsrechtbank met een verzoekschrift van 10-11-2011.

HET INCIDENTEEL HOGER BEROEP

Het hof merkt op dat hoewel appellanten de bestreden beschikking, die uitvoerbaar was bij voorraad, hebben laten betekenen en zelf op 10-11-2011 hoger beroep hebben ingesteld op bepaalde punten ervan, het tot 1-12 heeft geduurd vooraleer Fedasil (incidenteel) hoger beroep heeft ingesteld en er zich intussen toe beperkt heeft de bestreden beslissing die uitvoerbaar was onder verbeurte van een dwangsom, niet uit te voeren.

Fedasil stelt bij incidenteel hoger beroep, in afwezigheid van het O.C.M.W. dat niet in het geding werd betrokken, opnieuw ter discussie dat het appellanten opvang zou moeten verlenen en beroept zich op een verzadiging van het opvangnetwerk dat volgens hem een bijzondere omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 11§3 van de opvangwet van 12 januari 2007 die hem toelaat geen verplichte plaats van inschrijving en geen verplichte opvangstructuur toe te wijzen, zodat het O.C.M.W. van Brussel aan appellanten steun dient te verlenen.

Het komt de bodemrechter toe de rechten van partijen definitief vast te stellen. Artikel 1039 Gerechtelijk Wetboek bepaalt immers dat de uitspraak in kort geding geen nadeel mag toebrengen aan de grond van de zaak.

De kortgedingrechter neemt enkel de maatregelen die gepast en noodzakelijk zijn rekening houdend met de feitelijke en juridische elementen van de zaak en mag daarbij uitgaan van de ogenschijnlijke rechten van partijen.

Aangezien appellanten asiel hebben aangevraagd wordt hun recht op opvang geregeld door de bepalingen van de wet van 12-1-2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (de opvangwet) die in de bestreden beschikking werden aangehaald:

Die wet zet de Europese richtlijn 2003/9/EG van 27-1-2003 om tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (artikel 1).

De Conventie van Genève van 28-7-1951 legt dienaangaande eveneens verplichtingen op.

De opvangwet geeft voor de daarin genoemde categorieën van vreemdelingen invulling aan het recht voor eenieder op maatschappelijke dienstverlening vastgelegd in artikel 57§1 van de O.C.M.W.-wet en dat door artikel 23, al 3, 2 van de Grondwet is gewaarborgd.

- Artikel 3 van de opvangwet stelt als algemeen principe voorop dat elke asielzoeker recht heeft op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid en bepaalt verder dat onder opvang de materiële hulp wordt verstaan die op grond van deze wet toegekend wordt of de maatschappelijke dienstverlening die wordt

verstrekt door de O.C.M.W.'s overeenkomstig de organieke wet van 8-7-1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (O.C.M.W.).

Materiële hulp moet naar luidt van artikel 2,6° worden begrepen als de hulp die verleend wordt door het agentschap (Fedasil) of de partners binnen een opvangstructuur en die m.n. bestaat uit huisvesting, voeding, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding, maar ook juridische hulp, tolkdiensten, opleiding ...

Artikel 57ter van de O.C.M.W.-wet van 8-7-1976 bepaalt :

- dat de maatschappelijke dienstverlening niet door het centrum (O.C.M.W.) verschuldigd is indien de vreemdeling die gehouden is zich in te schrijven in een welbepaalde verplichte plaats van inschrijving overeenkomstig artikel 11§1 van de opvangwet, materiële hulp ontvangt in een opvangstructuur.

- dat in afwijking van artikel 57§1 de asielzoeker aan wie een bepaalde opvangstructuur is toegewezen bij toepassing van artikel 11§1 van de opvangwet, beheerd door het agentschap of één van zijn partners, slechts in die opvangstructuur gebruik kan maken van maatschappelijke dienstverlening overeenkomstig de opvangwet.

Boek I, Titel III dat het toepassingsgebied bepaalt regelt in Hoofdstuk I (artikels 6-7) : de materiële hulp

- Art 6 bepaalt dat het recht op materiële hulp geldt voor elke asielzoeker vanaf de indiening van zijn aanvraag en tijdens de gehele asielprocedure

Hoofdstuk II (artikels 8-9) regelt de maatschappelijke dienstverlening door de O.C.M.W.'s op grond van de O.C.M.W.-wet van 8-7-1976.

- Artikel 8 bepaalt dat de maatschappelijke dienstverlening door de O.C.M.W.'s wordt verstrekt wanneer de toewijzing aan een opvangstructuur eindigt

Boek II bevat de bepalingen m.b.t. de instanties bevoegd voor het toekennen van opvang.

Titel I betreft de verplichte plaats van inschrijving.

- Artikel 9 (zoals gewijzigd bij wet van 30-12-2009) bepaalt dat de opvang bedoeld in artikel 3 wordt toegekend in de onthaalstructuur of het O.C.M.W. dat als verplichte plaats van inschrijving is toegewezen, onverminderd de toepassing van artikel 11§3, laatste lid en artikel 13 van de wet. .
(In voorliggend geval werd het O.C.M.W. niet als verplichte plaats van inschrijving toegewezen).

- Artikel 10 bepaalt aan welke categorieën Fedasil een verplichte plaats van inschrijving toewijst en aldus wie het onthaal en de hulpverlening moet ten laste nemen.

- Artikel 11 §1 bepaalt dat aan de asielzoekers bedoeld in artikel 10,1° en 2° een opvangstructuur als verplichte plaats van inschrijving wordt toegewezen. (appellanten vallen onder de categorie van artikel 10,1°).

- Artikel 11§2 bepaalt in welke gevallen een O.C.M.W. als verplichte plaats van inschrijving wordt toegewezen. (appellanten horen niet tot de daarin opgenomen categorieën).

Uit die bepalingen volgt dat aan appellanten in principe een verplichte plaats van inschrijving moest worden toegewezen door Fedasil.

- Artikel 11§3 bepaalt dat het agentschap erop toeziet dat de verplichte plaats van inschrijving aangepast is aan de begunstigde van de opvang en binnen de grenzen van de beschikbare plaatsen
Het houdt rekening

1° bij toewijzing aan een opvangstructuur met de bezettingsgraad van de opvangstructuur

2° bij toewijzing aan een O.C.M.W. met een gelijkmatige verdeling tussen de gemeenten op grond van criteria vastgelegd in een Koninklijk Besluit vastgelegd na overleg in ministerraad.

Artikel 11§3 laatste lid waarop Fedasil zich beroept bepaalt dat in "bijzondere omstandigheden" Fedasil kan afzien van de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving.

Wat als bijzondere omstandigheden geldt wordt daarin niet verduidelijkt.

- Artikel 11§4 dat in de wet werd ingevoerd bij artikel 165,3° van de wet van 30-12-2009 houdende diverse bepalingen voorziet nog in een uitzondering nl. "in geval van "uitzonderlijke omstandigheden", verbonden aan de beschikbare plaatsen in de opvangcentra, kan het agentschap, na een beslissing van de Ministerraad, op basis van een door het Agentschap opgesteld rapport, gedurende een periode die het bepaalt, ofwel de verplichte plaats van inschrijving wijzigen ofwel in laatste instantie een O.C.M.W. als verplichte plaats van inschrijving toewijzen aan een asielzoeker.

Zowel de wijziging als de toewijzing van de verplichte plaats van inschrijving gebeurt op basis van een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten op basis van criteria bepaalt volgens de modaliteiten bepaald in §3,2°.

Het agentschap meent dat er sprake is van "bijzondere omstandigheden" in de zin van artikel 11§3.

In conclusie licht het toe :

- dat het er sinds de opening van de transitcentra (kazernes van het Rode Kruis/Croix Rouge en Samu Social) begin december 2010 in slaagde opvang te verzekeren aan alle asielzoekers doch

- dat vanaf 15-3-2011 de bezettingsgraad van het opvangnetwerk opnieuw een kritiek niveau bereikte, dat vanaf 27-4-2011 ook de 3000 noodopvangplaatsen bezet waren en dergelijke plaatsen slechts mondjesmaat vrijkomen afhankelijk van de doorverwijzingen naar het structureel opvangnetwerk.

- dat die situatie op datum van de bestreden beslissing van 19-9-2011 ongewijzigd was gebleven. Op dat tijdstip zou het opvangnetwerk, inclusief noodopvang voor 97,1% bezet zijn geweest, terwijl er vanaf een 94% bezetting sprake zou zijn van verzadiging.

In arresten van 28-7-2011 (AR 2010/635), 3-11-2011 (AR 2010/817) en 1-12-2011 (AR 2011/98) gewezen door de 7de kamer van dit arbeidshof, in gelijkaardige zaken, heeft het hof geoordeeld dat de interpretatie die Fedasil gaf aan artikel 11§3 nl. dat een verzadiging van het netwerk steeds als bijzondere omstandigheid gold niet in overeenstemming te brengen was met de wettekst zelf en dat uit de samenlezing van de wettelijke bepalingen volgde dat artikel 11§3 beperkt was tot individuele omstandigheden.

Fedasil meent voor zijn stelling dat het toepassing kan maken van artikel 11§3 om appellanten geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen en hen door te verwijzen naar het O.C.M.W. steun te kunnen vinden in een arrest van een andere kamer van dit arbeidshof, de 8ste, van 12-10-2011 (AR 2010/638) in een gelijkaardige zaak, waarin werd bevestigd dat verzadiging van het opvangnetwerk als een bijzondere omstandigheid kan gelden in de zin van artikel 11 §3 van de wet, onder verwijzing naar de memorie van toelichting.

In het aangehaalde arrest heeft het arbeidshof echter vastgesteld dat de beslissing van Fedasil niet voldeed aan de motiveringsverplichting opgelegd aan bestuurlijke beslissingen door de formele motiveringswet bestuurshandelingen van 19-7-1991.

Krachtens artikel 2 van de formele motiveringswet bestuurshandelingen, moeten de bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3 verduidelijkt dat de opgelegde motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en die afdoende moeten zijn.

Dat betekent dat de beslissing voldoende door de motivering moet worden gedragen (Cass., 11-9-2003, www.cass.be).

Het hof wees er eveneens op dat wanneer Fedasil bijzondere omstandigheden inroept om geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen, het agentschap geen discretionaire doch een gebonden bevoegdheid uitoefent die door de rechter volledig moet kunnen worden getoetst.

Het hof treedt deze zienswijze bij.

Net zoals in het geval dat aanleiding gaf tot het aangehaalde arrest van 12-10-2011 werden in de bestreden beslissing van Fedasil geen feitelijke elementen aangehaald waaruit de verzadiging van het netwerk op het ogenblik van de beslissing kon blijken.

Volgens de cijfers die Fedasil in het raam van voorliggende procedure voorlegt, zou de verzadigingsgraad van het netwerk op het ogenblik van de beslissing 97% hebben bedragen.

Het agentschap legt niet uit waarom de restcapaciteit van 3% uit het opvangnetwerk niet voldeed voor toewijzing aan appellanten en geeft geen toelichting over vrijgekomen plaatsen.

Het hof besluit

- dat uit het geheel van de aangehaalde wettelijke bepalingen volgt dat appellanten principieel het recht hebben op een verplichte plaats van inschrijving en opvang in een onthaalstructuur toegewezen door Fedasil,

- dat Fedasil niet naar genoegen van recht aantoonde dat het ertoe gerechtigd was appellanten door te verwijzen naar het O.C.M.W., met in acht name van de bepaling van artikel 37 van de opvangwet waarin wordt bepaald dat voor alle beslissingen waarbij minderjarigen zijn betrokken, het hoogste belang van de minderjarige primeert.

De Voorzitter van de arbeidsrechtbank heeft terecht beslist dat Fedasil ertoe gehouden was appellanten een verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen voor opvang en deze maatregel blijft meer dan ooit noodzakelijk.

PRINCIPAAL HOGER BEROEP

M.b.t. de opgelegde dwangsom.

Appellanten achten de door de bestreden beschikking opgelegde dwangsom, in geval van niet nakoming van de beslissing, ontoereikend. Zij stellen dat deze er Fedasil kennelijk niet toe heeft kunnen bewegen de beschikking uit te voeren, zelfs niet na de betekening ervan en het ingaan van de dwangsom.

Zij betogen dat uit alle recente dossiers blijkt dat het een gangbare praktijk is dat Fedasil ook na de betekening van rechterlijke beslissingen die zulks opleggen niet onmiddellijk een opvangplaats ter beschikking stelt maar de asielzoekers een datum geeft voor toekomstige aanmelding voor opvang een paar weken nadien.

Zij leiden hieruit af dat Fedasil blijkbaar eerder verkiest een dwangsom van 125 euro te betalen per persoon en per dag in plaats van onmiddellijk opvang en hulp te verlenen aan asielzoekers in uitvoering van rechterlijke beslissingen, zodat het volgens hen aangewezen is een hogere dwangsom op te leggen.

Fedasil betoogt heel laconiek dat het ongeacht het bedrag van de dwangsom, niet bij machte is de beslissing uit te voeren.

De rechter in hoger beroep is bevoegd om het bedrag van de dwangsom te wijzigen op grond van de elementen die hem ter appreciatie worden

voorgelegd (AH Luik, 15-11-2000, JLMB 2000 nr 1268; AH Brussel, 17-2-2011 AR 2011/CB/1).

Het hof is evenwel van oordeel dat de door de arbeidsrechtbank opgelegde dwangsom volstaat en het toekennen van hogere dwangsommen een pervers effect zou kunnen hebben en kan leiden tot ongerechtvaardigde verrijking van de betrokkenen of tot het instellen van procedures met dat doel voor ogen.

Termijn voor het inleiden van de procedure ten gronde.

Appellanten verzoeken dat het hof zou beslissen dat de termijn van 14 dagen die hen werd opgelegd om een procedure ten gronde in te leiden als voorwaarde voor de verdere uitwerking van de beschikking zou worden gerekend vanaf de kennisgeving van de beschikking en niet vanaf de uitspraak en de bestreden beschikking in die zin te hervormen.

Er is reden toe dit verzoek in te willigen nu blijkt dat van de bestreden beschikking pas op 9-11-2011 aan partijen kennis werd gegeven, zodat appellanten van de opgelegde termijn pas kennis kregen na het verstrijken ervan en pas op 10-11-2011 hun procedure ten gronde hebben kunnen inleiden.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het principaal en het incidenteel hoger beroep beide ontvankelijk,

Verklaart het incidenteel hoger beroep ongegrond,

Het principaal hoger beroep slechts gegrond in de mate het betrekking heeft op de aanvang van de termijn voor het instellen van de procedure ten gronde, en hervormt de bestreden beslissing slechts op dat punt,

Zegt voor recht dat de termijn van 14 dagen die aan appellanten werd opgelegd voor het instellen van een procedure ten gronde als voorwaarde voor het blijven gelden van de beschikking moet worden gerekend vanaf de datum van kennisgeving van de beschikking.

Legt de kosten van het hoger beroep ten laste van Fedasil.

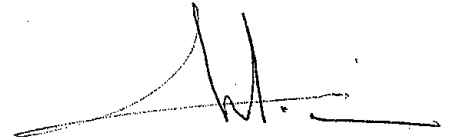
Aldus gewezen door de 1ste kamer van het Arbeidshof en ondertekend door :

Mevrouw G. BALIS, Kamervoorzitter,

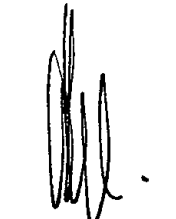
De Heer. G. JACOBS, Raadsheer in sociale zaken als werkgever,
De Heer M. WEYNS, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-bediende,
Mevrouw L. HERREGODTS, Griffier.

L. HERREGODTS,

G. BALIS,

G. JACOBS.

M. WEYNS.

De Heer M. WEYNS die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om te ondertekenen.

Overeenkomstig het artikel 785 van het Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest getekend door Mevrouw G. BALIS en de Heer G. JACOBS.

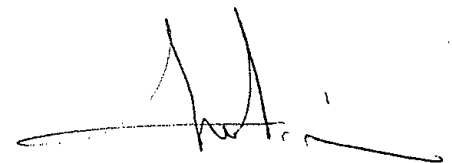

L. HERREGODTS.

Het arrest is uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van de 1ste kamer van het Arbeidshof te Brussel op 9 december 2011 door Mevrouw G. BALIS, Kamervoorzitter, bijgestaan door Mevrouw L. HERREGODTS, Griffier.

L. HERREGODTS.

G. BALIS.